

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-|| libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1626

§. 2.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45802)

TERTIVS excessus est in cura, & solitudine acquirendi superflua in rebus prædictis, aut eas conservandi. quæ solitudo ordinariè coniungitur cum ipsis rebus: nec alium usum habet, quàm ut cor torqueat, & cruciet: animæ verò pacem auferat. Quamobrem dixit Christus Dominus noster: *h nolite solliciti esse in crastinum: crastinus enim dies sollicitus erit sibi ipse: etiam si nihil superflui illi addatur, quod ad hodiernum diem non spectat.* Cum ergo diuina providètia in se recipiat prospicere nobis de vestitura, sic prospicit i *lilis*; nosque quotidie alere, sicut *pascit volatilia cali*; quæ eisdem incredulitas ac diffidentia: ut oneremus nos nimis curis eius, quod eraturum est; cum omne nimium & superfluum conuertendum sit in vermes & cruciatum? quemadmodum de *k manna* dicebamus, quod increduli *diem sequentem servabant*. Denique, cum votum paupertatis edamus, ut ex omnibus terrenas exuamus: contra eius finem erit: si nos oneremus superfluis, & curis quæ cum illis coniunguntur. Quod si paupertas (ait S. Bernardus) ala est ad volandum ad res cœlestes: quid aliud est eam rebus superfluis cum anxia solitudine affigere: nisi tantum luti alæ apponere & alligare: ut non possit cum illa volari? exuas illam itaque ab omni eo, quod superfluum est: ut magna cum celeritate ad locum volet suæ quietis.

§. 2.

SED adhuc Religiosa paupertas debet esse perfectior. nam non solum superflua abijcere, & necessarijs tantum contenta esse debet; sed in ipsismet necessarijs, merito sese adstringet, & contrahet: cupiens, quod non est, aliquem defectum sustinere in quo perfecta paupertas exerceatur. Ad hunc itaque gradum duo spectant: *Primum*, ut necessitatis limites non extendantur, sed coarctentur. Natura enim, quoniam appetit multum, ita persuadet, se multis indigere: cum in rei veritate possit paucioribus aciescere; Estque magna felicitas posse illi paucis satisfacere: siquidem (ut beatus Augustinus dixit) feliciores illi sunt; qui sunt etiam fortiores, ad vitam paucioribus transigendam: & qui paucis est contentus, paucis etiam viuere potest. Quamobrem S. Bonaventura dixit: esse quædam horrea cupiditatis & quædam necessitatis: & illa esse valde ampla, nec unquam repleri: nisi cupidos dicere, quod Evangelicus ille diues: *a destrua horrea tua: & misericordiam faciam & illic congregabo omnia mea*; Horrea verò necessitatis, angusta sunt: paucisque replentur. Quare qui cupiditatem suam bene mortificatam habent, paucis admodum saturantur, & contenti viuunt.

ALTERVM quòd ad hunc paupertatis gradum spectat, est cupere defectum aliquem pati etiam in necessarijs, sicut pauperes non raro patimur.

h Mat. 6. 34

i Supr. vers. 29.

k Exo. 16. 20

Serm. 4. de aduers.

In Regula.

Proces. 6. Relig. c. 31.

a Luc. 12. 18.

Non enim bene conueniunt desiderare esse verè pauperem: & cupere semper habere necessaria. Quod pulchrè perpendit Cardinalis Caietanus, id colligens ex eo, quod Salomon à Deo petijt, dicens; *b mendicitatem, & diuitias, ne dederis mihi; tribue tantum victui meo necessaria*, id innuens, quod habere semper necessaria, quàmuis non sit opulentia, nõ est tamè paupertas: hæc enim aliquè necessariorum defectum includit: Quare velle pauperem esse oblique aliquo defectu, est, velle esse pauperem solo nomine & titulo, vt supra est dictum. Et hoc modo antiqui sancti fuerunt verè pauperes, qui in quatuor prædictis rebus multa sunt perpeffi: nam, vt ait Apostolus, *c cir,auerunt in melotis, in pellicibus caprinis, egentes, angustiati, & afflicti: in solitudinibus erant, & in speluncis, & cauernis terra: super quam nudam iacebant.* Eadem quoque sustinuit Saluator noster, cui sæpè necessarius cibus deerat, & in ipsa cruce neque haustum aquæ habere potuit, neq; vestem, qua suam nuditatem operiret; nec lectum, vbi caput suum reclinaret, cui etiam deerat, quod vulpes in campis habent, & volucres cæli. Ad cuius imitationem Religiosi, qui gloriantur, & honori sibi tribuunt, quod sint eius discipuli, quætere debent talem paupertatis modum, vt *d in omnibus exhibeant se* (vt ait Apostolus) *sicut Dei ministros in multa patientia, & in fame, & siti, in frigore, & nuditate, vt aduescant nosse, & satiari, & esurire, abundare, & penuriam pati: g rapiam honorum suorum & defectum rerum necessariarum cum gaudio suscipientes,* quando Deus id permiserit: quod nunquam permittes, nisi in maius bonum spirituale ipsorum. Quemadmodum permisit, mendicum Lazarum ad tantam paupertatem deuenire, vt *h cupienti saturari de micis, que cadebant, de mensa diuiti, nemo illi daret:* & cum iaceret ad ianuam, non fuit, qui illum acciperet: quod permisit Deus: vt cum hac adeo fortiter tolerata paupertate talem diuitem faceret multarum virtutum: vt mereretur post mortem *portari ab Angelis in sinum Abraha.* O felicem paupertatem, quæ in tot diuitias transiit! O beatam famem, cuius finis est æterna saturitas! O gloriosam nuditatem, quæ veste inductur gloria! beatum lecti & habitationis defectum, qui inque in Dei sinu remanet, & in æterna Empyreici cæli domo excipitur: vbi in finibus fruetur diuitijs in æternum, absque villo timore aliquid eorum amittendi. Iure optimo Sanctus Bernardus perpendit: quod Christus Dominus noster vnum idemque cælorum regnum promiserit pauperibus spiritu in prima beatitudine; & in octaua, Martyribus, persecutionem propter iustitiam patientibus. nam martyrij, inquit, genus est paupertas voluntaria. Et quodnam grauius est martyrium, quàm famem tolerare inter epulas; & frigus in multis vestibus; & paupertatem in magnis diuitijs, quas mundus offert, Dæmon ostendit, nosterque appetitus desiderat? Sed hoc martyrium coronabitur, & remunerabitur

In 3. p. 7. 40.
a. 3. ad 1.
b Pro. 30. 8.

Ex S. Bern.
serm. 4. de
Aduent.
c Heb. 11. 37.

d 2. Cor. 6. 7
e 1. 11. 27.
f Phil. 4. 11.
g Heb. 10. 34

h Luc. 16. 11

Serm. 1. de o
mniib. S. 11.

æternò regno; ubi, omnibus malis expulsis, bona omnia erunt plena. Ex omnibus dictis concludo: eum, qui velit meritum habere perfectæ paupertatis, paratum esse debere, ad omnes hos defectus, tolerandos, qui eius sunt quasi comites: ac desiderare certis temporibus, eos experiri; aut cum Deo ipse eos ad nostram exercitationem permiserit: aut quando superiores in eos ad nostram vtilitatem dirigunt; aut nos ipsi eos quarimus, aut occurrentes accipimus ad nostram maiorem perfectionem: nunc mendicantes siquam egeni; nunc manibus laborantes ad aliquem victum conquirendum, sicut faciunt indigentes; & faciebat ipse Apostolus, & alij Christi discipuli nunc sese mortificantes: relinquendo aliquid ex rebus corpori necessariis, ut sic spiritus perficiatur: ita tamen, ut natura ex nimietate non lædatur, sed in omnibus seruetur moderatio, quam dicit prudentia. Per hos omnes gradus peruenitur ad perfectam spiritus paupertatem: quæ illorum est propria, qui magnò Dei amore ardent, sicut Seraphini: quorum nuditatem postea explicabimus: qui adeo sunt in spiritu, amoris igne inflammati: ut corporis nuditatem non sentiant.

CAPVT VIII.

ALII PAUPER TATIS SPIRITVS ET CORDIS humilitatis gradus magis insignes & heroici, excludentes omne genus proprietatis ac superbia contra perfectionem Religiosam.

QUAMVIS SPIRITVS PAUPER TATIS, de qua hæcenus egimus, valde excellens, primique voti propria materia: adhuc tamen complectitur alios gradus magis heroicæ perfectionis, valde proprios status Religiosi. Quos etiam amplexus est Christus Dominus noster in prima illa Beatitudine, qua dixit: a *Beatis pauperibus spiritu*; quoniam *ipsorum est regnum cælorum*. Intelligentis per pauperes spirituales (ut Sancti Augustinus & Chrysostomus explicant) humiles corde: qui in oculis suis pauperes sunt, & carent aura illa siue vento, spiritus etiam nomine significato. Quemadmodum enim pauperes temporales vocantur, qui diuitijs temporalibus carent: ita pauperes spirituales dicuntur, qui carent vento superbiæ. Qui duplex est: alter superbiæ carnalis & mundanæ: alter superbiæ spiritualis, & primo aspectu Religiosæ. Quibus nominibus etiam explicant Sancti Gregorius, Dorotheus, & Cassianus: ut fusè dictum in Dictionarij spirituali: quibus nunc addemus, quod spectat ad hoc propositum. Ventus superbiæ carnalis & mundanæ flat per omnes mundi plateas, & omnia hinc

a Matt. 5.3.
Lib. 1. deser.
Domini in
mon. c.
Hom. 13. in
Matt. b.

Li. 34. Mor.
c. 18. serm. 2.
Colla. 5. c. 12
& l. 12. c. 2.